

kolumni

Kehittävä pysähtyminen

Tarja Kauppila on 40-vuotias sosiaalialan asiantuntija ja kehittämistyön johtaja, jossa asuu pieni mutta vihmerä sosiaalityöntekijä.

Elämää nähnyt mies pysäytti minut ja lapsen kysymällä käheästi – vauhdissamme jo vähän takavasemmalle jääneenä – onko kännykkää. Silmistä näki, että ei siinä pelätä tarvinnut. Pyysi soittamaan kyytiapua lähelle uupuneelle, tuntemattomalle. Ei tiennyt miten välittämällä vaikutti, lomakiireen hiljensi.

Niin mitä on sosiaalinen? Kirjaston varastosta tuli aiemmin haettua kauniisti kellastunut klassikko viisikymmentäluvulta. Siinä sosiaalipoliitikko **Armas Nieminen** mainitsee sosiaaliseen kuuluvan myös lähimmäisenrakkauden lämpimän sävyn. Tarpeellinen muistutus: sitä ainakin sosiaaliseen kuuluu, kaksituhattaluvullakin.

Enää ei voimalla, nopeudella tai reuhtomisella oikein pärjääkään, kirjoittaa hitauden taidosta filosofi **Eero Ojanen**. Ja kohtuullisuus, se että hahmottaa osansa ja paikkansa suhteessa maailmaan, niin luontoon kuin toisiin lajikumppaneihin, on filosofin mukaan sivistystä ja oikeudenmukaisuutta. Kohtuullisuutta, sitä kaipaa monessa.

Kovin älykästä itsensä johtamisen vaikutusta ei kuulemma synny ilman tietoista pysähtymistä. Tiedätkö mitä kuuluu omalle *Oy Minä Ab:*leski ja mitä tahtoisit sille kuuluvan, kysyy opeissaan johtamiskonsultti **Pentti Sydänmaanlakka**. Sitä itsestä huolehtimisesta alkamista, jotta voisi avuksi toisillekin olla.

Kiinalaiseksi viisaudeksi muistelen sellaista, ettei pitäisi pelätä hitaasti etenemistä, ennemminkin paikoilleen pysähtymistä. Suomalaiseksi siviilirohkeudeksi toivon sellaista, että nykyämenossa tohtisi pysähtyä ja toisaalta jatkaa matkaansa pysähtymisen jälkeen – keskeneräisenä mutta kehittyvänä, vielä keskeneräisessä kehityksessä vaikuttaen.